

[Aksel Larsen.]

st vrartet, men der findes en Række andre Punkter, som jeg maa gaa ud fra, at Kommissionen kommer til at beskæftige sig med, men som jeg synes skulde have været nævnt her; og jeg tror at maatte bebude, at vort Parti vil fremkomme med Ændringsforslag til Lovforslaget i den Henseende. Der er saadan et Spørgsmaal som Stillingen til Monarkiet, Spørgsmaalet om en republikansk Forfatningsform, Spørgsmaalet om Statens Adskillelse fra Folkekirken og lignende Spørgsmaal af meget stor Betydning. Det har været gamle Programpunkter for Regeringspartierne, og jeg har set i den ny udkomne Grundbog „Danmark for Folket“, at Socialdemokratiet stadig væk regner med, at disse Programpunkter har Gyldighed; ellers havde man nok ikke optrykt dem. Jeg synes, Kommissionen bør have Paalæg om ogsaa at beskæftige sig med disse Ting, for skal der endelig være Gilde, saa lad der være Gilde! Skal man nedsætte en sagkyndig Kommission, maa man i hvert Fald bestræbe sig for, at dens Arbejde bliver mest muligt fuldkomment.

Maa det saa være mig tilladt at sige om Spørgsmaalet Valgretsalden, at der forekommer det ærede Medlem Hr. A. M. Hansens Udtalelser mig at være noget mærkelige. Det ærede Medlem sagde, at Regeringen og Regeringspartierne nærer skam ingen Frygt for at nedsætte Valgretsalden til 21 Aar, thi Ungdommen bør have politisk Medbestemmelsesret. Hvorfor i al Verden maa den saa ikke faa det paa det kommunale Omraade? Hvorfor har man saa her forelagt et Forslag om Ændring af den kommunale Valglov, hvori man udtrykkelig bibeholder den høje Valgretsalden? Hvis man virkelig synes, Ungdommen skal have Medbestemmelsesret og man ikke nærer nogen som helst Frygt for at give den det, saa lad os dog faa begyndt snarest muligt; hvorfor skal Nedsættelsen af Valgretsalden paa det kommunale Omraade være afhængig af de eventuelle Resultater af en mulig Kommissionsbehandling?

Jeg kan heller ikke undlade samtidig at spørge Regeringen, om den har alvorlige Hensigter med Kommissionen eller ikke. Sagen er den, at vi nylig i dette Ting har haft en Debat om et andet Lovforslag, som direkte sagdes at være affødt af en Kommission. Den paagældende Minister erklærede der, at selvfølgelig var det en udmærket sagkyndig Kommission, nedsat af Regeringen, men dens Arbejde duede bare ikke, og Regeringen kunde ikke paatage sig at være Bud for den. Jeg vil meget

gerne vide, om det i hvert Fald er Regeringens Hensigt, at, hvis denne Kommission skulde afføde en Betænkning, eventuelt oven i Købet et Forslag til Forfatning, dette Forslag i saa Fald ogsaa skal føres frem, eller om det skal fejes til Side med en flot Bemærkning om, at Regeringen er min Sandten ikke Bud for en Kommission.

Jeg forventer at faa disse beskedne Spørgsmaal besvaret, men maa i øvrigt sige, at det hele ikke ser godt ud. Regeringen har ved tidligere Lejligheder luftet sine forfatningsmæssige Ideer, har i 1928 stillet et skitse-mæssigt Forslag til Forfatning og har for et Par Aar siden stillet et formelt og udformet Forslag til Grundlovsændring her i Tinget. Regeringen har ved de Lejligheder ment sig selv i Stand til at udarbejde Forslag til Forfatningsændring, og Regeringen har vel ikke faaet mindre Tiltro til sine egne Evner senere. Naar det er Forholdet, faar man sine Tanker, naar Regeringen efter at have faaet Flertallet i Landstinget ikke kommer med et Forslag til Forfatningsændring, men derimod med et Forslag om Nedsættelse af en Kommission.

Man bliver yderligere mistænksom, naar man tager i Betragtning, at denne Kommission skal have saa lang Tid til sit Arbejde som til 1938. Enten er det, fordi man vil forhale Sagen, eller ogsaa maa man have en vis Mistillid til sine egne og andres Evner, naar man skal have saa kolossalt lang Tid til at udarbejde Forslag til en ny Forfatning, ikke fordi jeg underkender Betydningen af en Forfatning, ikke fordi jeg mener, det er Legeværk at udarbejde Ændringsforslag til Forfatningen, men fordi Spørgsmaalet om Ændringen af Forfatningen faktisk har staaet paa Dagsordenen her i Danmark i hvert Fald lige fra 1915. Jeg ved godt, at Borgbjerg dengang udtalte, at nu havde vi faaet Verdens mest frie Forfatning, men bortset fra denne lyriske Udtalelse har Regeringspartierne aldrig ytret nogen voldsom Glæde ved Forfatningen af 1915, man har derimod ofte sagt, at den maatte man have ændret, for den var alt for reaktionær. Det er altsaa ikke et Spørgsmaal fra i Gaar; det er en Sag, man har haft tilstrækkelig Tid til at overveje. Derfor havde det ikke været nødvendigt med en Kommission eller med en Frist for Kommissionens Arbejde til 1938.

Jeg synes, som sagt, ikke, at hele dette Forslag tyder særdeles godt, og jeg synes ikke, at det harmonerer i særlig Grad med den Valgsejr, Regeringspartierne med vor beskedne Hjælp vandt ved Landstingsvalget i Aar. Naturligvis kan vi trøste os med, at